

Prædiken 3. søndag i fasten.

[Johannesevangeliet 8,42-51](#)

Det onde i venstre side. Det gode i højre side

Lad os forestille os at alle de onde sidder i venstre side af kirken og alle de gode i højre side. De onde har løgneren til far og de gode har sandheden til far. Og lad os forestille os at de gode er bange for at de onde vil angribe dem. Hvordan skal de gode i venstre side undgå dette angreb? De kunne vende den anden kind til og sige til de onde:

Kærlighed. Vi elsker jer. Fred på jord. Og så synge: Kringsatt af fjender som danskerne elsker at synge når der er uro i verden. Ville de onde have respekt for det? Formodentlig ikke. Så kunne de gode gøre en anden ting. Opruste. Bevæbne sig med våben, så de kunne gøre de onde bange for at angribe. Det er en latterlig opstilling. Men i øjeblikket er det desværre den opdeling vi ser mellem Rusland og Vesten. De onde er russerne og de gode er os i vesten. Og for at russerne ikke skal angribe opruster vi i Vesten. Og det er fint nok. Det er politikernes beslutning. Vi har valgt vores politikere for at træffe svære beslutninger. Men her i kirken skal vi ikke tale om oprustning eller inddele verden i onde og gode folkeslag. Ingen tvivl om at Putin er en led karl. Men de russiske fædre og mødre græder lige så meget over deres dræbte sønner som ukrainerne græder over deres sønner. Og de russiske mænd og kvinder drømmer lige så meget om fred og kærlighed som ukrainerne og andre

fra Vesten gør. Vi skal her i kirken appellere til fred, til kærlighed, til forsoning. Vi skal bede ikke kun for ukrainerne. Men vi skal også bede for russerne. Vi må hjælpe dem der er nød – de ukrainske børn ved at samle ind til dem. Og så må vi bede til Vorherre Jesus Kristus om fred på jord. Det er som det skal være når vores statsminister på folketingets talerstol taler om at Danmark og Nato skal opruste og sende flere våben til Ukraine. Enig. Men da hun siger det samme foran alteret i domkirken i Ribe til en fredsgudstjeneste, er det ikke i orden længere.

Læg det onde i våbenhuset

I kirken vil vi fred, kærlighed, tilgivelse, forsoning. Krigen og våbnene overlader vi til staten. Alle danske kirker har et våbenhus for at vi inden vi går ind i kirken kan lægge vores krigeriske tanker, vores våben, vores inddeling af verden i gode og onde. Det handler om at afvæbne sig inden man går ind i kirken og så i kirkerummet mærke freden og tage freden fra kirken med sig hjem og gøre alt hvad kan for at sprede den så meget som muligt. Det gælder også for statsministeren når hun er på besøg i en kirke. Så hvis der er nogen der nu sidder med grimme tanker om andre, er der mulighed for, åndeligt talt, at komme af med det mørke under gudstjenesten. Det gælder også hvis man hader jøderne hvad flere og flere gør i øjeblikket på grund af krigen mellem Hamas og Israel. Men jøderne har ikke Djævlens tilfar. Jøderne er ikke de onde og palæstinenserne de gode. Enhver form for jødehad skal blive i

våbenhuset og aldrig tages med hjem fra kirken. Vi skal holde fast ved det vi kan som kirke. Vores kerneydelser er troen på Jesus som hele verdens frelser. Og her i kirken opruster vi ved at tro på Gud og forsage Djævlén. Og her i kirken går vi i krig først og fremmest mod det onde i os selv. Jødehadet for eksempel. Opdelingen af verden i gode og onde. Og vores våben mod onskaben og hadet er Guds ord. NATO-landenes mål er at der skal bruges to procent af nationalproduktet på forsvaret. Fint. Det er en politisk beslutning.

2 procent

I kirken vil vi gerne have at alle danskere bruger mindst to procent af alle ressourcer på Jesus Kristus, kærlighedens Gud, tilgivelsens Gud, så vi har et godt forsvar mod det onde i os selv og den onskab der hersker omkring os. 100 procent vil være det ideelle. Men bare to procent ville være et mirakel! Min yngste søn Samuel havde i folkeskolen nogle klassekammerater som han så mere til end de andre i klassen. Martin og Patrick. I dag er de to gutter her i kirken og har sammen med deres barns mor besluttet sig for at få deres nyfødte børn døbt. De har på deres barn vegne bestemt sig til at sige nej til løgneren, til onskaben og ja til Kristus, sandheden, til kærligheden og tilgivelsen og freden. Det er en stærk og modig beslutning. Vi har brug for flere soldater i Guds riget hær for at udtrykke det lidt patetisk. Intet er mere vigtigt for fred i verden end børn der vokser op og bliver opdraget til at kæmpe mod det onde i

sig selv og have fokus på at man når langt ved at tro på Guds ord og at livet giver mening, når man ved at der er en nådig Gud til at hjælpe en i liv og død. Når dåbsbørnene er voksne, er der nok stadig krig i verden og landene har bevæbnet sig til tænderne for at afholde hinanden for at angribe. Men hvad nu hvis alle mennesker på jorden brugte bare to procent af al deres ressourcer på at tro Guds ord om at vi skal elske vores næste som vi elsker os selv. Ville verden så være mere fredelig end den er nu?

Ja!

Gud i vold.

Amen.